

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/70/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123206180
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3123206180.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Denisa Vékonyho a Mgr. Ivany Šlesarovej v spore žalobcu A. B. C. D., so sídlom E. F. X, D., IČO XX XXX XXX, zastúpeného GARAJ & Partners, s. r. o., so sídlom Na Hrebenku 8079/2A, Bratislava, IČO 35 951 125, proti žalovaným 1/ G. G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, J. a 2/ K. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX/X, J.,

o odporovateľnosť právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. apríla 2024, č. k. 18C/48/2023 - 110, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaní 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že kúpna zmluva zo dňa 28.02.2022 uzavretá medzi žalovanými 1/ a 2/ ako kupujúcimi a K. H. ako predávajúcim, predmetom ktorej je prevod nehnuteľností z výlučného vlastníctva K. H. do bezpodielového spoluvlastníctva žalovaných 1/ a 2/ zapísaných na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú. H.,

a to byt č. XX na X. poschodí vo vchode č. XX, bytového domu súp. č. XXXX postavenom na pozemku parcela registra C, parc. č. XXX/XX, pričom právny vzťah k parcele, na ktorej leží stavba súp. č. XXXX je evidovaný na LV č. XXXX a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti 8062/235266, je voči nemu neúčinná. Žalovaní 1/ a 2/ s podanou žalobou nesúhlasili a túto žiadali zamietnuť. Súd vykonal dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav: Žalobca na základe zmluvy o poskytnutí podpory zo dňa 27.08.2007 poskytol dlžníkovi, K. H., úver vo výške 1.250.000,- Sk (41.492,40 eur) pri základnej úrokovej sadzbe 2 % ročne a splatnosti 30 rokov. Dlžník sa zaviazal poskytnutý úver splácať v 359 splátkach po 4.621,- Sk (153,40 eur). Dlžník si zmluvou o obstaraní výstavby bytu zo dňa 13.04.2007 si u investora objednal výstavbu bytu č. TNSD-41 v bytovom dome, ktorý mal byť postavený na parcele č. XXX/X v k. ú. H.. Záložnou zmluvou zo dňa 10.04.2014 zriadil záložca, K. H., v prospech žalobcu záložné právo k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX pre k. ú. H., a to k bytu č. XX

na X. poschodí vo vchode č. 11 bytového domu súp. č. XXXX postaveného na parc. č. XXX/XX, ktorého bol výlučným vlastníkom, a k podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu o veľkosti 8062/235266. Na základe návrhu záložcu bol vklad záložného práva povolený rozhodnutím Okresného úradu Trenčín, katastrálnym odborom dňa 17.06.2014. Žalobca dňa 18.06.2020 z dôvodu

porušenia povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas od zmluvy odstúpil. Rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 14Csp/72/2020-59 zo dňa 06.10.2021, právoplatným dňa 11.12.2021 uložil súd dlžníkovi, K. H., zaplatiť žalobcovi istinu 29.686,92 eur, nesplatený úrok ku dňu 25.06.2020 vo výške 1.022,22 eur, plynúci úrok vo výške 2 % ročne zo sumy 29.686,92 eur od 26.07.2020 do zaplatenia, nezaplatený úrok z omeškania ku dňu 25.06.2020 vo výške 169,52 eur, plynúci úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 29.686,92 eur od 26.07.2020 do zaplatenia a zmluvnú pokutu vo výške 3.002,50 eur. Dňa 02.03.2022 vydal exekútor upovedomenie o začatí exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok tunajšieho súdu č. k. 14Csp/72/2020-59 zo dňa 06.10.2021. K. H. a žalovaní 1/, 2/ uzavreli dňa 28.02.2022 kúpnu zmluvu, na základe ktorej K. H. ako predávajúci predal žalovaným ako kupujúcim byt č. 41

na X. poschodí, vo vchode L. 11 bytového domu súp. č. XXXX postavenom na parcele registra C, parc. č. XXX/XX a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu

vo veľkosti 8062/235266. Kupujúci sa za predmet kúpy zaviazali uhradiť kúpnu cenu nasledovne: v deň podpisu zmluvy uhradia prvú časť kúpnej ceny vo výške 5.000 eur, ďalej sa zaviazali splácať buď v splátkach alebo jednorazovo dlh voči žalobcovi a voči

J. D., M., jednorazovo uhradiť dlh vyplývajúci z exekučného konania č. EX 321/21, jednorazovo uhradiť dlh vyplývajúci z exekučného konania č. 599/21, jednorazovo vyplatiť dlh vzniknutý na správe bytového domu spoločnosti D.. Správou o stave exekúcie

zo dňa 08.06.2022 oznámil exekútor žalobcovi, že zistil, že dlžník bol vlastníkom bytu č. XX

v bytovom dome súp. č. XXXX, ktorý dňa 28.02.2022 predal žalovaným. Z výpisu z LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú. H. vyplýva, že žalovaní 1/, 2/ sú vlastníkami bytu č. XX, na X. poschodí, vo vchode L. 11 bytového domu

súp. č. XXXX postaveného na parc. č. XXX/XX v podiele 1/1 a spoluvlastníckeho podielu

na spoločných častiach a zariadenia domu vo veľkosti 8062/235266. Dňa 21.02.2022 oznámila J. D., M., dlžníkovi zostatok hypotekárneho úveru č. 5115003504,

a to omeškané splátky vo výške 2.336 eur, úroky z omeškania vo výške 1.250 eur a nesplatená časť hypotekárneho úveru vo výške 108.432 eur. Dňa 07.04.2022 udelila J. D., M., žalovanému 1/ súhlas s prevzatím hypotekárneho úveru č. 5115003504 a vyzvala ho

na pravidelné splácanie vo výške 420 eur mesačne. Súčasne mu oznámila výšku omeškaných splátok v sume 2.336 eur a výšku úrokov z omeškania v sume 1.250 eur. Žalovaní dňa 11.04.2022 uhradili v prospech J. D., M., sumu 2.336 eur a dňa 07.04.2022 uhradili sumu 1.250 eur. Od mesiaca máj 2022 pravidelne splácajú prevzatý úver v J. D., M., po 420 eur mesačne. Z mailovej komunikácie s exekútorom zo dňa 24.02.2022 vyplynulo, že výška dlhu v exekúcii č. EX 599/21 predstavuje sumu 6.813,72 eur a výška dlhu v exekúcii

č. EX 321/21 predstavuje sumu 4.752,72 eur. Dňa 08.03.2022 exekútor oznámil, že zostatok dlhu na exekúcii č. EX 599/21 predstavuje sumu 313,83 eur titulom úroku z omeškania, ktorý nebol uhradený a zostatok dlhu na exekúcii č. EX 321/21 predstavuje sumu 252,83 eur titulom úroku z omeškania, ktorý nebol uhradený. Dňa 07.04.2022 žalovaní uhradili sumu 5.896,14 eur správcovi bytového domu D.. Z príjmových pokladničných dokladov vyplýva, že dňa 15.04.2022 uhradil žalovaný 1/ dlžníkovi, K. H. časť kúpnej ceny vo výške 39.000 eur a dňa 04.03.2022 uhradil žalovaný 1/ dlžníkovi časť kúpnej ceny vo výške 4.755 eur, vo výške 5.000 eur a vo výške 6.815 eur. Z výsluchu svedka K. H. vyplynulo, že so žalobcom bol v zmluvnom vzťahu, keď u neho žiadal poskytnutie úveru na bývanie. Žalovaných pozná len z videnia, nie sú v žiadnom kamarátskom vzťahu. Mal finančné problémy, preto chcel svoj byt predať. Chcel to urobiť rýchlo. Oslovoval rôznych známych ale aj realitné kancelárie. Takto sa mu byt predať nedarilo. Potom mu jeden známy odporučil žalovaného 1/, aby sa na neho nakontakoval. Urobil tak, dohodli sa a byt mu predal. Presne si nepamätá, koľko mu za byt zaplatil. Bolo to okolo 50.000 eur. To mu žalovaní zaplatili a on mal vyplácať dlhy. Keďže si chcel zachrániť podnikanie, vyplatil najprv dlhy na nájomnom, aby mohol ďalej podnikáť a potom nejaké ďalšie dlhy. Vedel, že má záväzok aj voči žalobcovi. V čase prevodu bytu bol tento zaťažený hypotékou u žalobcu

a v J. D.. Hypotéku v J. D. ďalej spláca žalovaný 1/. Jej zostatok bol okolo 50.000 – 55.000 eur. Jej splatnosť bola 20 alebo 30 rokov, presne si to nepamätá. Kúpna cena bytu pozostávala zo sumy, ktorá mu bola vyplatená a zo zostatku úveru, ktorý žalovaný 1/ spláca. Žalovaný 1/ vyplácal aj ďalšie dlžoby. O predaji bytu žalobcu neinformoval. Ustanovenia zmluvy uzavretej so žalobcom v tom čase neriešil, potreboval splatiť dlhy. Dlhu žalobcovi chcel riadne splatiť, nemal úmysel ho nejako ukrátiť. So žalovanými nebol v čase uzavretia kúpnej zmluvy v bližšom vzťahu, evidoval ich ako Trenčanov, párkrát sa niekde stretli. Nepamätal si, či žalovaným uvádzal dôvody predaja bytu. Peniaze mu odovzdali a on potom s nimi šiel do banky vyplatiť dlhy. Myslí si, že im aj podpisoval doklad o prevzatí peňazí, alebo oni jemu.

Presne si to však nepamätá. Peniaze chcel v hotovosti preto, lebo už mal nejaké exekúcie na účtoch, aby mohol vyplatiť aj iné dlžoby.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Žaloba o určenie neúčinnosti právneho úkonu je z procesného hľadiska žalobou podľa § 137 písm. d) CSP, v zmysle ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Týmto osobitným predpisom je ustanovenie § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého jednoznačne vyplýva oprávnenie veriteľa domáhať sa na súde určenia neúčinnosti právnych úkonov dlžníka. Preto možno konštatovať, že žalobcom podaná žaloba je z procesného hľadiska prípustná. Z hľadiska vecnej legitímácie dospel súd k záveru, že žalobu podala aktívne vecne legitimovaná osoba, t. j. veriteľ, ktorý má voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, a táto smeruje proti pasívne vecne legitimovaným osobám, t. j. proti osobám, ktoré mali prospech z napadnutého úkonu a týmto získali majetok. V súdnej veci žalobca odporuje právnomu úkonu dlžníka, K. H., ktorým je kúpna zmluva uzavretá medzi dlžníkom a žalovanými 1/, 2/ dňa 28.02.2022, ktorej predmetom je byt č. XX na X. poschodí, vo vchode L. 11 bytového domu súp. č. XXXX evidovaný na LV

č. XXXX pre k. ú. H.. Žalobca žalobu doručil súdu dňa 31.07.2023. Vychádzajúc odo dňa uzavretia kúpnej zmluvy 28.02.2022, ktorý deň predchádza dňu, ku ktorému vznikli právne účinky vkladu, možno konštatovať, že žaloba bola podaná v rámci plynutia trojročnej prekluzívnej lehoty. Keďže prekluzívna lehota počítajúc od skoršieho dňa, od uzavretia zmluvy, neuplynula, neuplynula ani ak by bola počítaná odo dňa povolenia vkladu vlastníckeho práva v prospech žalovaných 1/, 2/, preto súd neskúmal presný dátum,

ku ktorému príslušný orgán povolil vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaných 1/, 2/. Súd predmetnú kúpnu zmluvu preskúmal a zistil, že táto obsahuje všetky zákonom predpísané predpoklady, bola uzavretá slobodne, vážne, jasne a zrozumiteľne, ktoré skutočnosti neboli medzi stranami sporné, neodporuje zákonu, zákon neobchádza a neprieči sa dobrým mravom. Vzhľadom k tomu ju súd vyhodnotil ako platnú. Ďalšou podmienkou odporovateľnosti právneho úkonu je, aby mal veriteľ vymáhateľnú pohľadávku voči dlžníkovi, ktorá podmienka je splnená, nakoľko žalobca v čase uzavretia kúpnej zmluvy disponoval vymáhateľnou pohľadávkou voči dlžníkovi, ktorá bola v tom čase judikovaná súdom rozhodnutím č. k. 14Csp/72/2020-59 zo dňa 06.10.2021, právoplatným dňa 11.12.2021. Ako už súd vyššie uviedol, odporovať možno právnomu úkonu, ktorý vedie k ukráteniu veriteľa.

V danom prípade však kúpna zmluva uzavretá medzi dlžníkom a žalovanými 1/, 2/ tento predpoklad nespĺňa. Zmluvné strany sa v kúpnej zmluve dohodli, že žalovaní 1/, 2/ zaplatia dojednanú kúpnu cenu v niekoľkých častiach, a to prvú časť kúpnej ceny vo výške 5.000 eur pri podpise kúpnej zmluvy, ďalej sa zaviazali splácať buď v splátkach alebo jednorazovo dlh voči žalobcovi a voči J. D., M., jednorazovo uhradiť dlh vyplývajúci z exekučného konania č. EX 321/21, jednorazovo uhradiť dlh vyplývajúci z exekučného konania č. 599/21, jednorazovo vyplatiť dlh vzniknutý na správe bytového domu spoločnosti D..

Z predložených listín, a to z potvrdenia o zadaní prevodu zo dňa 11.04.2022, z potvrdenia o vklade hotovosti zo dňa 07.04.2022, z mailovej komunikácie, z potvrdenia o zadaní prevodu zo dňa 07.04.2022, z príjmových pokladničných dokladov zo dňa 15.04.2022 a zo dňa 04.03.2022, zo súhlasu s prevzatím hypotekárneho úveru zo dňa 07.04.2022, z výpisu z účtu žalovanej 2/ a z vyčíslenia zostatku hypotekárneho úveru zo dňa 21.02.2022, súd zistil, že žalovaní 1/, 2/ si svoju povinnosť zaplatiť kúpnu cenu spôsobom dohodnutým v zmluve splnili, keď dňa 04.03.2022 zaplatili v hotovosti dlžníkovi časť kúpnej ceny vo výške

5.000 eur. Toho istého dňa zaplatili dlžníkovi aj sumu 4.755 eur, ktorá suma bola použitá na úhradu exekúcie č. EX 321/21 podľa oznámenia exekútora vo výške 4.752,72 eur, a sumu 6.815 eur, ktorá bola použitá na úhradu exekúcie č. EX 599/21 podľa oznámenia exekútora vo výške 6.813,72 eur. Dňa 15.04.2022 žalovaní 1/, 2/ zaplatili dlžníkovi sumu 39.000 eur, ktorou mal byť vyplatený dlh žalobcu. Okrem toho dňa 07.04.2022 uhradili dlh dlžníka voči správcovi bytového domu BYTOS vo výške 5.896,14 eur a prevzali dlh dlžníka v J. D., M., ktorý ku dňu 21.02.2022 predstavoval nesplatenú časť úveru vo výške

108.432 eur, úrok z omeškania vo výške 1.250 eur a omeškané splátky vo výške 2.336 eur. Žalovaní 1/, 2/ vyčíslené úroky z omeškania vo výške 1.250 eur uhradili dňa 07.04.2022

a omeškané splátky vo výške 2.336 eur uhradili dňa 11.04.2022. Zvyšok dlhu splácajú

v pravidelných mesačných splátkach po 420 eur. Celkovo tak žalovaní 1/, 2/ poskytli

v prospech dlžníka plnenie v hodnote 173.484,14 eur, a to či už poskytnutím finančných prostriedkov v hotovosti, úhradou dlhov dlžníka alebo prevzatím dlhu dlžníka. Za takejto situácie potom kúpnu zmluvu,

na základe ktorej došlo k prevodu predmetného bytu z dlžníka na žalovaných 1/, 2/ možno považovať za ekvivalentný právny úkon, pretože dlžník za prevádzanú nehnuteľnosť dostal plnenie zodpovedajúce jej hodnote (bez spoluvlastníckeho podielu na pozemku, na ktorom stojí bytový dom), pričom žalobca výšku plnenia ako ekvivalent hodnoty nehnuteľnosti nijak nerozporoval a netvrdil inú hodnotu nehnuteľnosti. Pokiaľ žalobca namietal listiny preukazujúce prijatie peňažných prostriedkov v hotovosti, t. j. dlžníkom vystavené príjmové pokladničné doklady, z dôvodu, že tieto neobsahujú dátum a podpis na nich nie je overený, pričom podpis dlžníka sa javí byť nepravý, súd poznamenáva, že nie je zrejme absenciu akého dátumu žalobca namietal, nakoľko na každom príjmovom pokladničnom doklade je uvedený dátum, či už 15.04.2022 alebo 04.03.2022. Čo sa týka podpisu, žiadne zákonné ustanovenie neukladá, aby podpis na potvrdení prevzatí peňazí bol overený. Ak sa podpis na doklade žalobcovi nejavil byť pravý, nič mu nebránilo v tom, aby navrhol doplniť dokazovanie na preukázanie pravosti podpisu dlžníka. Odhliadnuc od toho, prevzatie peňažných prostriedkov od žalovaných 1/, 2/ potvrdil vo svojej výpovedi aj svedok a súčasne dlžník, K. H., pričom sám uviedol, že si myslí, že so žalovanými si podpísali potvrdenie o prevzatí peňazí. Rovnako tak potvrdil aj približnú výšku prevzatých peňazí v sume okolo 50.000 eur. Spočítaním hotovostných platieb v skutočnosti od žalovaných obdržal sumu 55.570 eur, ktorá suma zodpovedá údaju uvedenému svedkom „okolo 50.000 eur“. Súd preto nemal pochybnosti o pravdivosti tvrdení žalovaných, že dlžníkovi skutočne odovzdali takú peňažnú sumu, ktorá vyplýva z nimi predložených listinných dôkazov. Žalobca útočil tiež tvrdením, že platby nad zákonom stanovenú sumu 15.000 eur sú nezákonné. Na tomto mieste súd uviedol, že platby v hotovosti a ich limity skutočne upravuje zákon č. 394/2012 Z. z. o obmedzení platieb v hotovosti, ktorý zakazuje platbu v hotovosti medzi fyzickými osobami nad 15.000 eur. Je však potrebné si uvedomiť, že v zmysle § 8 uvedeného zákona sa zákaz hotovostných platieb nevzťahuje na platby odovzdané alebo prijaté v čase mimoriadnej situácie. Mimoriadna situácia v súvislosti so šírením nákazlivej choroby COVID 19 bola vyhlásená dňa 11.03.2020 a odvolaná bola ku dňu 15.09.2023. Z uvedeného vyplýva, že v čase poskytnutia kúpnej ceny žalovanými dlžníkovi v hotovosti sa na tieto platby zákaz nad 15.000 eur nevzťahoval. Ak by sa aj vzťahoval, nemalo by to vplyv na skutočnosť, že kúpna cena v hotovosti zaplatená bola. Zmluvné strany by sa však vystavili možnosti uloženia sankcie v zmysle zákona č. 394/2012 Z. z.. Vzhľadom ku skutočnosti, že kúpnu zmluvou uzavretou medzi dlžníkom a žalovanými 1/, 2/ nedošlo k ukráteniu veriteľa, nakoľko žalovaní poskytli dlžníkovi ekvivalentné plnenie za prevádzanú nehnuteľnosť, nebol splnený jeden zo základných predpokladov odporovateľnosti, a preto nie je potrebné zaoberať sa posledným z predpokladov, a to úmyslom dlžníka ukrátiť žalobcu a vedomosťou žalovaných o tomto úmysle. Napriek tomu súd len v stručnosti uvádza, že úmysel dlžníka ukrátiť žalobcu, a teda vyhnúť sa splneniu žalobcovej pohľadávky, v konaní nevyšiel najavo. Súd zastáva názor, že dlžník v čase uzatvárania kúpnej zmluvy takýto úmysel nemal, nakoľko v kúpnej zmluve uviedol, že záväzok voči žalobcovi existuje a jeho splatenie zahrnul do kúpnej ceny nehnuteľnosti. Potom ani žalovaným nemohol byť takýto úmysel známy. Žalovaní riadne poskytli dlžníkovi plnenie za účelom splatenia dlhu žalobcu tak, ako bolo dohodnuté v kúpnej zmluve a to, že dlžník peňažné prostriedky použil na iný účel, nemôže im byť na ujmu. Okrem toho žalovaní sa s dlžníkom nijak bližšie nepoznali, neboli v kamarátskom vzťahu, aby mohli byť bližšie informovaní o dlhoch dlžníka a z toho rozumne vyvodiť prípadný úmysel dlžníka ukrátiť žalobcu. Pokiaľ v tomto smere žalobca poukazoval, že úmysel dlžníka musel byť žalovaným zrejmy zo zápisu záložného práva k prevádzaným nehnuteľnostiam v prospech žalobcu na príslušnom liste vlastníctva, súd s názorom žalobcu nesúhlasí, nakoľko zápis záložného práva k nehnuteľnostiam sám o sebe nie je spôsobilý objektívne vyvolať možnú vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa, obzvlášť za stavu, kedy dlžník v kúpnej zmluve úhradu pohľadávky veriteľa zahrnul do kúpnej ceny. V neposlednom rade žalobca poukazoval na porušenie dojednaní dlžníkom zo zmluvy o poskytnutí podpory. Je potrebné si uvedomiť, že žalobca od tejto zmluvy odstúpil dňa 18.06.2020. K prevodu nehnuteľnosti dlžníkom došlo až dňa 28.02.2022, t. j. takmer 2 roky po tom, čo bola zmluva z dôvodu odstúpenia zrušená. Len ťažko sa tak žalobca môže dovolávať porušenia ustanovení zmluvy, ktorá v čase ich „porušenia“ už neexistovala. S poukazom na uvedené, za zistenia, že právnemu úkonu dlžníka nemožno odporovať, nakoľko ním nedošlo k ukráteniu žalobcu, zamietol súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu. V predmetnej veci mali plný úspech žalovaní 1/, 2/, preto im súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že názor súdu, že kúpna zmluva uzavretá medzi dlžníkom a žalovanými, nevedla k ukráteniu veriteľa, nie je podľa neho správny. V zmysle ustanovenia bodu 1.2. ods. 1. článku VI. kúpnej zmluvy „Kupujúci 1 a 2 sa ďalej zaväzujú splácať buď v jednotlivých splátkach alebo jednorázovo uhradiť dlh voči A. B. C. D., vyplývajúci s úverového vzťahu predávajúceho so Štátnym fondom rozvoja bývaní, zapísaný na liste vlastníctva pod V 2550/14 ako záložné právo v prospech A. B. C. D., E. F. X, D. XX, IČO: XX XXX XXX.“ Z predmetného ustanovenia kúpnej zmluvy jasne vyplýva, že dlh voči žalobcovi má byť uhradený buď v jednotlivých splátkach alebo jednorázovo priamo žalobcovi. Z predložených listín zo strany žalovaných vyplýva, že jednotlivé časti kúpnej ceny boli žalovanými vyplácané vo vzťahu k ostatným veriteľom spôsobom, že žalovaní s úhradou dlhu kontaktovali jednotlivých veriteľov s úmyslom prevziať ten ktorý dlh. Úhrada týchto dlhov tak prebehla po vzájomnej komunikácii medzi žalovanými a ostatnými veriteľmi a tieto dlhy im boli priamo uhradené. Žalovaní nekontaktovali do dnešného dňa žalobcu, ako jediného spomedzi veriteľov so zámerom uhradiť dlh predstavujúci časť kúpnej ceny. Podľa názoru žalobcu týmto konaním žalovaných došlo k porušeniu kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovanými a dlžníkom, čo v konečnom dôsledku viedlo k reálnemu ukráteniu žalobcu. Súd sa podľa názoru žalobcu v odôvodnení rozsudku rozsiahlejšie zaoberal uhradením dlžných súm voči ostatným veriteľom ako skutočnosťou, že žalovaní dlh voči žalobcovi doteraz neuhradili. Skutočnosť, že týmto právnym úkonom skutočne došlo k ukráteniu pohľadávky žalobcu potvrdil vo svojej svedeckej výpovedi aj samotný dlžník. Nemožno prijať názor súdu, že odporovateľné sú výlučne neekvivalentné právne úkony dlžníka. Pokiaľ žalobca v konaní tvrdí, že došlo k ukráteniu jeho uspokojenia ekvivalentným odplatným právnym úkonom, je povinnosťou súdu vyhodnotiť všetky právne relevantné okolnosti prípadu a predísť schematickému záveru o zamietnutí žaloby iba s odvolaním sa na ekvivalentný charakter prevodu. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR - Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 181/2010 z 1.7.2011. Cieľom odporovateľnosti by teda malo byť poskytnutie ochrany veriteľovi pred všetkými právnymi úkonmi dlžníka, ktoré vedú k zmareniu alebo ohrozeniu možnosti, aby pohľadávka veriteľa mohla byť z majetku dlžníka uspokojená. Súd pri posudzovaní toho, či došlo k odporovateľnému právnemu úkonu skúmal naplnenie základných predpokladov odporovateľnosti, pričom v odôvodnení uviedol, že nie je potrebné zaoberať sa naplnením základného predpokladu odporovateľnosti – úmysel ukrátiť veriteľa (e), nakoľko zastáva názor, že k ukráteniu veriteľa nedošlo. Z daného možno vyvodit' záver, že súd sa úmyslom dlžníka ukrátiť veriteľa v tomto spore nezaoberal. Na základe vyššie uvedených skutočností, kde žalobca zdôvodnil svoj právny názor, podľa ktorého konaním žalovaných došlo k reálnemu ukráteniu pohľadávky žalobcu (predpoklad odporovateľnosti v zmysle bodu d), bolo pre správne posúdenie sporu nevyhnutné zaoberať sa aj týmto posledným predpokladom odporovateľnosti. V tejto časti je odôvodnenie súdu podľa názoru žalobcu nedostatočné a ide len o domnienky súdu, ktoré neboli žiadnym relevantným spôsobom odôvodnené. V tejto súvislosti sa domnieva, že vylúčiť úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemožno len na základe toho, že záväzok voči žalobcovi bol uvedený v kúpnej zmluve. Žalovaní preukazovali úhradu dlžnej sumy len prostredníctvom príjmových pokladničných dokladov, ktorých pochybnosť v konaní žalobca aj napadol. Tieto doklady žalovaní nepredložili včas, ale až po opätovnom vyzvaní zo strany súdu. Dôveryhodnosť tohto dôkazu je spochybniteľná nielen z dôvodu neskorého predloženia žalovanými, ale aj z hľadiska nenáročnosti jeho samotného vyhotovenia. Takýto dôkazný prostriedok, v ktorom je možné aj dodatočne uviesť jeho podstatné náležitosti ako dátum, výška sumy a účel, podľa žalobcu nedisponuje takou dôkaznou silou, ako napríklad potvrdenie o prevzatí hypotekárneho úveru zo strany bankového subjektu. V tejto súvislosti žalobca poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obdo 10/2020 z 20.08.2020, R 64/2021. S touto problematikou sa súd v obsahu odôvodnenia rozsudku taktiež nevysporiadal. Žalovaní si boli vedomí v čase uzatvárania kúpnej zmluvy s dlžníkom toho, že voči dlžníkovi bolo vedených viacero exekúcií. Z tejto skutočnosti je objektívne možné vyvodit' predpoklad, že dlžník môže mať úmysel ukrátiť žalobcu. Žalovaní tak neboli dostatočne obozretní vzhľadom na finančnú situáciu dlžníka. Následne dlžník podal návrh na vyhlásenie konkurzu, na základe čoho bol na majetok dlžníka uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 38OdK/141/2023 zo dňa 03.05.2023 vyhlásený konkurz (oddĺženie). Táto skutočnosť len potvrdzuje tvrdenia žalobcu, že dlžník mal záujem žalobcu skutočne ukrátiť. Vzhľadom na tieto okolnosti, žalovaní o tomto úmysle dlžníka vedieť mali a mohli. Žalobca zároveň považuje za zásadný nedostatok rozsudku aj skutočnosť,

že súd pri posudzovaní daného sporu vôbec neprihliadal na písomné vyjadrenia žalobcu. Dané prispelo k tomu, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň súd vec aj nesprávne právne posúdil. Súd posudzoval porušenie dojednaní dlžníkom len zo Zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru č. 309/1150/2007 (ďalej len „Zmluva o úvere“) a neposudzoval žiadnym spôsobom ustanovenia zmluvy o zriadení záložného práva č. 309/1150/2007 uzavretej medzi dlžníkom a žalobcom (ďalej len „Záložná zmluva“). Žalobca vo svojich písomných ako aj ústnych vyjadreniach poukazoval aj na zásadné porušenia ustanovení Záložnej zmluvy. Súd sa však namietaným porušením Záložnej zmluvy zo strany dlžníka v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal. Dlžník vedomosť o takomto ustanovení Záložnej zmluvy sám pred súdom potvrdil vo svojej svedeckej výpovedi. Dlžník tak aj napriek tomu, že si uvedomoval svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce jednak zo Záložnej zmluvy a zároveň aj zo Zmluvy o úvere, vedome porušil ustanovenia oboch zmlúv. Podľa názoru žalobcu, dlžník neporušil len zmluvné dojednania ale zároveň konal aj v rozpore s dobrými mravmi. Dlžník ani žalovaní žiadnym spôsobom neinformovali o predaji nehnuteľnosti žalobcu, resp. o prevode povinností dlžníka na žalovaných. Žalobca sa o vyššie uvedenom predaji nehnuteľnosti dozvedel až prostredníctvom exekútora, tzn. žalobca nemohol dať ani súhlas s predajom nehnuteľnosti. Z čoho vyplýva, že dlžník predal nehnuteľnosť v rozpore s ustanoveniami Zmluvy o úvere, ako aj v rozpore s ustanoveniami Záložnej zmluvy. O skutočnosti, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci vypovedá aj posledná veta odôvodnenia rozsudku. Žalobca v tejto súvislosti považuje za potrebné pripomenúť, že odstúpením od Zmluvy o úvere nezaniká nárok žalobcu na plnenia vyplývajúce z tejto zmluvy. Žalobca v tomto prípade ale poukazoval predovšetkým na porušenia ustanovení Záložnej zmluvy, od ktorej žalobca neodstúpil, a práva a povinnosti z nej vyplývajúce zostávajú v platnosti naďalej, čím sa súd žiadnym spôsobom nezaoberal. Princíp právnej istoty je upravený v článku 2 (základné princípy) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok a v súvislosti s uvedeným poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. 11. 2011, č. k. IV. ÚS 499/2011-25. Žalobca považuje odôvodnenie rozsudku vo vzťahu k prijatým právnym názorom a záverom, ako aj skutkovým zisteniam vyvedeným z vykonaného dokazovania za nedostatočné a tým aj nepreskúmateľné, v dôsledku čoho má za to, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Súd v odôvodnení rozsudku neposkytuje jasné a zrozumiteľné odpovede, prečo súd nevzal do úvahy argumentáciu žalobcu obsiahnutú v jeho písomných ako aj ústnych vyjadreniach. Rovnako odôvodnenie rozsudku neposkytuje dostatočné odpovede na to, prečo sa súd nezaoberal naplnením všetkých základných predpokladov odporovateľnosti právneho úkonu aj napriek preukázanej skutočnosti, že časť kúpnej ceny predstavujúca pohľadávku žalobcu, nebola do dnešného dňa žalobcovi uhradená, čím reálne došlo k jeho ukráteniu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR (pozri IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04), rozsudok Najvyššieho súdu SR 4Cdo 171/2005. Záverom dodal, že právny záver súdu obsiahnutý v rozsudku, v zmysle ktorého právnym úkonom dlžníka nedošlo k ukracujúcemu právnemu úkonu, považuje za prejav nesprávneho právneho posúdenia veci. Takýto právny názor jednoznačne indikuje, že súd sa v predmetnom spore zaoberal len otázkou, či kúpnu zmluvu, na základe ktorej došlo k prevodu predmetného bytu dlžníka na žalovaných, možno považovať za ekvivalentný právny úkon. Súd tak nevyhodnocoval všetky právne relevantné okolnosti prípadu. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhoval, aby odvolací súd rozsudok v odvolaní napadnutej časti zmenil tak, že žalobe vyhovie. V prípade, ak by sa odvolací súd nestotožnil s právnou argumentáciou, v zmysle ktorej by postupoval podľa predchádzajúcej vety, navrhoval, aby odvolací súd rozsudok zrušil a aby vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalovaní 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedli, že rozhodnutie súdu považujú za vecno-právne správne a v celom rozsahu sa stotožňujú s výrokom a s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku. Domnievajú sa, že súd dostatočne preskúmal skutkový stav veci a vykonal všetky potrebné dôkazy pre rozhodnutie vo veci samej. Tvrdenia žalobcu uvedené v odvolaní nepovažujú za pravdivé a pre rozhodnutie vo veci samej za dôvodné. Vzhľadom na vyššie uvedené preto navrhovali, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil a odvolanie podané zo strany žalobcu v celom rozsahu zamietol.

6. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej

inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v návaznosti na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

7. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil

a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

8. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že v danom prípade nedošlo ku kumulatívnemu naplneniu všetkých podmienok, ktoré sú potrebné, aby bol žalobca v konaní o odporovateľnosti právneho úkonu úspešný. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie mal aj odvolací súd za preukázané, že v prejednáwanej veci žalobca odporuje právnemu úkonu dlžníka, K. H., ktorým je kúpna zmluva uzavretá medzi dlžníkom a žalovanými 1/, 2/ dňa 28.02.2022, ktorej predmetom je byt č. XX na X. poschodí, vo vchode č. XX bytového domu súp. č. XXXX evidovaný na LV č. XXXX pre k. ú. H.. Potom, čo súd prvej inštancie predmetnú kúpnu zmluvu preskúmal, správne zistil, že táto obsahuje všetky zákonom predpísané predpoklady, bola uzavretá slobodne, vážne, jasne a zrozumiteľne, ktoré skutočnosti ani neboli medzi stranami sporné, neodporuje zákonu, zákon neobchádza

a neprieči sa dobrým mravom a vzhľadom k tomu ju správne vyhodnotil ako platnú. Ďalšou podmienkou odporovateľnosti právneho úkonu je, aby mal veriteľ vymáhateľnú pohľadávku voči dlžníkovi, ktorá podmienka taktiež bola splnená, nakoľko žalobca v čase uzavretia kúpnej zmluvy disponoval vymáhateľnou pohľadávkou voči dlžníkovi, ktorá bola v tom čase judikovaná súdom rozhodnutím č. k. 14Csp/72/2020-59 zo dňa 06.10.2021, právoplatným dňa 11.12.2021. Ako už konštatoval súd prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že odporovať možno právnemu úkonu, ktorý vedie k ukráteniu veriteľa, čo však ani podľa odvolacieho súdu v danom prípade kúpna zmluva uzavretá medzi dlžníkom a žalovanými 1/, 2/ tento predpoklad nespĺňa. Súd prvej inštancie správne v tejto súvislosti konštatoval, že zmluvné strany sa v kúpnej zmluve dohodli, že žalovaní 1/, 2/ zaplatia dojednanú kúpnu cenu v niekoľkých častiach, a to prvú časť kúpnej ceny vo výške 5.000 eur pri podpise kúpnej zmluvy, ďalej sa zaviazali splácať buď v splátkach alebo jednorazovo dlh voči žalobcovi a voči J. D., M., jednorazovo uhradiť dlh vyplývajúci z exekučného konania č. EX 321/21, jednorazovo uhradiť dlh vyplývajúci z exekučného konania č. 599/21, jednorazovo vyplatiť dlh vzniknutý na správe bytového domu spoločnosti D..

Z predložených listín, a to z potvrdenia o zadaní prevodu zo dňa 11.04.2022, z potvrdenia o vklade hotovosti zo dňa 07.04.2022, z mailovej komunikácie, z potvrdenia o zadaní prevodu zo dňa 07.04.2022, z príjmových pokladničných dokladov zo dňa 15.04.2022 a zo dňa 04.03.2022, zo súhlasu s prevzatím hypotekárneho úveru zo dňa 07.04.2022, z výpisu z účtu žalovanej 2/ a z vyčíslenia zostatku hypotekárneho úveru zo dňa 21.02.2022, súd prvej inštancie správne zistil, že žalovaní 1/, 2/ si svoju povinnosť zaplatiť kúpnu cenu spôsobom dohodnutým v zmluve splnili, keď dňa 04.03.2022 zaplatili v hotovosti dlžníkovi časť kúpnej ceny vo výške 5.000 eur, toho istého dňa zaplatili dlžníkovi aj sumu 4.755 eur, ktorá suma bola použitá na úhradu exekúcie č. EX 321/21 podľa oznámenia exekútora vo výške 4.752,72 eur, a sumu 6.815 eur, ktorá bola použitá na úhradu exekúcie č. EX 599/21 podľa oznámenia exekútora vo výške 6.813,72 eur. Rovnako bolo preukázané, že dňa 15.04.2022 žalovaní 1/, 2/ zaplatili dlžníkovi sumu 39.000 eur, ktorou mal byť vyplatený dlh žalobcu. Okrem toho dňa 07.04.2022 uhradili dlh dlžníka voči správcovi bytového domu BYTOS

vo výške 5.896,14 eur a prevzali dlh dlžníka v J. D., M., ktorý ku dňu 21.02.2022 predstavoval nesplatenú časť úveru vo výške 108.432 eur, úrok z omeškania vo výške

1.250 eur a omeškané splátky vo výške 2.336 eur. Žalovaní 1/, 2/ vyčíslené úroky

z omeškania vo výške 1.250 eur uhradili dňa 07.04.2022 a omeškané splátky vo výške

2.336 eur uhradili dňa 11.04.2022, pričom zvyšok dlhu splácajú v pravidelných mesačných splátkach po 420 eur. Dokazovaním vykonaným pred súdom prvej inštancie bolo teda preukázané, že celkovo žalovaní 1/, 2/ poskytli v prospech dlžníka plnenie v hodnote 173.484,14 eur, a to či už poskytnutím finančných prostriedkov v hotovosti, úhradou dlhov dlžníka alebo prevzatím dlhu dlžníka. Za takejto

situácie potom kúpnu zmluvu, na základe ktorej došlo k prevodu predmetného bytu z dlžníka na žalovaných 1/, 2/ možno považovať aj podľa odvolacieho súdu za ekvivalentný právny úkon, pretože dlžník za prevádzanú nehnuteľnosť dostal plnenie zodpovedajúce jej hodnote (bez spoluvlastníckeho podielu

na pozemku, na ktorom stojí bytový dom), pričom žalobca tak pred súdom prvej inštancie a ani v podanom odvolaní výšku plnenia ako ekvivalent hodnoty nehnuteľnosti nijak nerozporoval a netvrdil inú hodnotu nehnuteľnosti. Pokiaľ žalobca namietal pred súdom prvej inštancie listiny preukazujúce prijatie peňažných prostriedkov v hotovosti, t. j. dlžníkom vystavené príjmové pokladničné doklady, z dôvodu, že tieto neobsahujú dátum a podpis

na nich nie je overený, pričom podpis dlžníka sa javí byť nepravý, súd prvej inštancie správne poznamenal, že nie je zrejmé absenciu akého dátumu žalobca namietal, nakoľko na každom príjmovom pokladničnom doklade je uvedený dátum, či už 15.04.2022 alebo 04.03.2022.

Čo sa týka podpisu, rovnako správne uviedol, že žiadne zákonné ustanovenie neukladá, aby podpis na potvrdení prevzatí peňazí bol overený. Ak sa podpis na doklade žalobcovi nejavil byť pravý, nič mu ani podľa odvolacieho súdu nebránilo v tom, aby navrhol doplniť dokazovanie na preukázanie pravosti podpisu dlžníka, čo však nespravil. Prevzatie peňažných prostriedkov od žalovaných 1/, 2/ potvrdil vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie

aj svedok a súčasne dlžník K. H., kedy sám uviedol, že si myslí, že so žalovanými si podpísali potvrdenie o prevzatí peňazí a rovnako tak potvrdil aj približnú výšku prevzatých peňazí v sume okolo 50.000 eur, pričom spočítaním hotovostných platieb v skutočnosti

od žalovaných obdržal sumu 55.570 eur, ktorá suma aj podľa odvolacieho súdu zodpovedá údaju uvedenému svedkom „okolo 50.000 eur“. Vzhľadom na vyššie uvedené ani odvolací súd preto nemal pochybnosti o pravdivosti tvrdení žalovaných, že dlžníkovi skutočne odovzdali takú peňažnú sumu, ktorá vyplýva z nimi predložených listinných dôkazov. Čo sa týka námietky žalobcu uvádzanej v odvolaní, že tieto doklady žalovaní nepredložili včas, ale až po opätovnom vyzvaní zo strany súdu, preto dôveryhodnosť tohto dôkazu je spochybniteľná nielen z dôvodu neskorého predloženia žalovanými, ale aj z hľadiska nenáročnosti jeho samotného vyhotovenia, odvolací súd túto nepovažoval za opodstatnenú, a to už vzhľadom na vyššie uvedené, ako i na skutočnosť, že len samotná skutočnosť, že doklady žalovaní nepredložili podľa žalobcu včas, ale až po opätovnom vyzvaní zo strany súdu sama o sebe nemôže preukazovať nedôveryhodnosť týchto dokladov, pričom žalovaní tieto doklady podpísané svedkom predložili v lehote 10 dní (tak ako im súd prvej inštancie uložil) od pojednávania, na ktorom sa na tieto listinné dôkazy odvolávali a v tom čase sa svedok K. H. nachádzal vo výkone trestu. Vzhľadom ku skutočnosti, že kúpnu zmluvou uzavretou medzi dlžníkom a žalovanými 1/, 2/ nedošlo k ukráteniu veriteľa, nakoľko žalovaní poskytli dlžníkovi ekvivalentné plnenie za prevádzanú nehnuteľnosť, nebol splnený jeden zo základných predpokladov odporovateľnosti, a preto súd prvej inštancie správne konštatoval, že nie je potrebné zaoberať sa posledným z predpokladov, a to úmyslom dlžníka ukrátiť žalobcu a vedomosťou žalovaných o tomto úmysle. Napriek tomu súd prvej inštancie i keď nad rámec správne konštatoval, že úmysel dlžníka ukrátiť žalobcu, a teda vyhnúť sa splneniu žalobcovej pohľadávky, v konaní nevyšiel najavo. Čo sa týka námietky žalobcu uvádzanej v odvolaní, že nemožno prijať názor súdu, že odporovateľné sú výlučne neekvivalentné právne úkony dlžníka a pokiaľ žalobca v konaní tvrdí, že došlo k ukráteniu jeho uspokojenia ekvivalentným odplatným právnym úkonom, je povinnosťou súdu vyhodnotiť všetky právne relevantné okolnosti prípadu a predísť schematickému záveru

o zamietnutí žaloby iba s odvolaním sa na ekvivalentný charakter prevodu a poukázal

na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 181/2010 z 01.07.2011, odvolací súd ani túto nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko podľa súdnej praxe ako i podľa odbornej literatúry, zmarenie alebo ohrozenie možnosti veriteľa dosiahnuť uspokojenie jeho pohľadávky z majetku dlžníka, môže nastať len pri zmenšení jeho majetku. Pokiaľ sa majetok dlžníka nezmenší, nemožno hovoriť o ukrátení veriteľa, čím sú z možnosti odporovania vylúčené tzv. ekvivalentné právne úkony. Čo sa týka Uznesenie Najvyššieho súdu SR

sp. zn. 5 Cdo 181/2010 z 01.07.2011, na ktoré poukazoval žalobca, odvolací súd uvádza, že tento sa zaoberal procesným postupom súdov nižších stupňov, pričom rozhodnutia zrušil z dôvodu nesprávneho procesného postupu, a to že: „súd prvého stupňa o žalobe, ktorá trpela takouto vadou, konal a meritórne rozhodol, bez toho, aby sa pokúsil postupom podľa ustanovenia § 43 O.s.p. vadu odstrániť a nápravu nevykonal ani odvolací súd (§ 212 ods. 3 O.s.p.). Konanie pred súdmi oboch stupňov je tak postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, vzhľadom na existenciu ktorej dovolací súd sa nemohol zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia rozsudku odvolacieho súdu.“ Teda uvedené rozhodnutie sa nevzťahuje na prejednávajúcu vec. Čo sa týka námietky žalobcu uvádzanej

v odvolaní, že súd žiadnym spôsobom neposudzoval namietané porušenia Záložnej zmluvy zo strany dlžníka, odvolací súd rovnako ani túto nepovažoval za opodstatnenú, nakoľko ako sám žalobca uviedol v odvolaní, a to že žalobca od záložnej zmluvy neodstúpil, a práva a povinnosti z nej vyplývajúce zostávajú v platnosti naďalej, teda táto je stále platná, zapísaná v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva, teda už z tohto dôvodu nemohlo dôjsť z objektívnej stránky k ukráteniu veriteľa.

9. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie teda zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda

k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 188/06).

10. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie v predmetnej veci z výsledkov dokazovania vyvodil správny skutkový záver, na ktorý aplikoval správnu právnu úpravu, preto odvolací súd nepovažoval námietky žalobcu za opodstatnené a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/ a 2/ odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).